

РЕШЕНИЕ

№ 4712

гр. София, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 29.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4516** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на М. Закуан Н., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], С., с адрес [населено място], [улица], СДВНЧ-Б., срещу Решение № Б-В от 21.04.2022 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № УП 16067 от 06.04.2022 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради неправилно приложение на закона. Жалбоподателят поддържа, че е представил нови доказателства относно личното си положение, съобразени с обстановката в страната по произход, които са от съществено значение за признаване на качеството му на бежанец. Оспорва наличието на основание по чл.13, ал.2 ЗУБ. Претендира за отмяна на решението и връщане на преписката за допускане на молбата до общо производство за закрила.

Ответникът - интервюиращ орган при ДАБ оспорва жалбата чрез юрк. П.. Излага подробни съображения, че при предходното производство чужденецът е бил уведомен на разбираем език за своите права и задължения, вкл. за задължението да съдейства на длъжностните лица от ДАБ за изясняване на личната му бежанска история. Въпреки това, изложената от него бежанска история била пълна с неточности и противоречия, които разколебавали нейната достоверност, а това се отнасяло и до

новопредставеното писмено доказателство.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Кандидатът е подал за първи път молба за закрила рег. № УП-16067 от 02.11.2020 г. На проведено на 30.11.2020 г. интервю заявил, че е напуснал С. нелегално през 2013 г. за Иракски К.. Там останал около 8 години и се оженил. Напуснал Иракски К. на 02.09.2020 г. за Турция, [населено място]. На 30.09.2020 г. влязъл нелегално в България. По повод военната си служба обяснява, че е дезертирал, след като служил от м.октомври 2011 г. до м.април 2013 г. в [населено място]. Избягал от военна служба и се върнал в [населено място], но баща му го накарал да напусне родината си. В същото интервю посочил, че е сключил граждански брак на 25.12.2014 г. в С., с М. А. Н., на 22 години, която останала в С. с двете им деца М. на 4 г. и Х. на 2 г. Не е арестуван и осъждан в държавата си на произход, не е имал проблеми заради религия или етническа принадлежност. Не членува в политическа партия. Като причина за напускане на С. сочи войната там и това, че е избягал от армията. След като дезертирал и се върнал в [населено място] през 2013 г., той бил окупиран от ислямистите от Д.. Баща му го посъветвал да напусне, тъй като нямал избор – или щял да бъде арестуван от официалните власти, защото е дезертирал, или щял да бъде убит от ислямистите, ако те превземат града. Отишъл в [населено място], Иракски К., където работел и дори се оженил, но условията за живот много се влошили. Трудно си намирал работа и нямало как да издържа семейството си, което се завърнало в С., след като напуснали И.. Лошото финансово състояние го накарало да тръгне към Европа, където да се установи и да си намери работа, след което да се събере със семейството си.

Постановено е Решение № 1430 от 14.05.2021 г. на заместник председателя на ДАБ, с което на основание чл.8, чл.9, вр.чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Административният орган е приел, че изтъкнатите от молителя причини за напускане са лични и не попадат сред основанията по чл.8, ал.1 ЗУБ. Посочил е, последните 8 години от живота си кандидатът е живял необезпокоявано в И., [населено място], където работил, оженил се и водил живот без страх от нападения, заплахи или преследване. Направено е заключение, че чужденецът е напуснал И. в търсене на по-добър живот, а не за да търси убежище и без да сочи основателни опасения от преследване, както в С., така и в И.. Обсъдени са основанията за предоставяне на хуманитарен статут, но е прието, че кандидатът не е бил принуден да напусне страната си поради реална опасност от тежки посегателства по чл.9, ал.1, т.1-2 ЗУБ, нито е отпътувал от И. поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота и личността му в случай на въоръжен конфликт и безогледно насилие. Обсъдена е актуалната информация относно страната на произход С., за която е прието, че сигурността е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война. Тези изводи кореспондирали със заявените от молителя причини за напускане и оставане извън държавата на произход. Посочено е, че завръщане на кандидата в С. е неподходящо и не можело да се очаква молителят да се установи в друга част от територията на страната, където да се ползва от ефективна закрила с траен характер. Административният орган е разгледал личната бежанска история в светлината на чл.75, ал.2 ЗУБ и възможността кандидатът да се ползва от закрилата на друга държава, в която е пребивавал последните 8 години, а именно И.. Цитирана е справка

вх.№ МД-674/10.12.2020 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, според която в средата на м.август 2020 г. се провеждат големи демонстрации в различни градове на Иракски К., а от 17.08.2020 г. силите за сигурност са започнали мащабна кампания на арести в градовете А. и Д., където се извършвали произволни арести без съдебна заповед и задържаните са настанявани в затвори, където липсват медицински грижи. Въпреки това, в И. липсвал вътрешен или международен въоръжен конфликт, вкл. в автономна област К., където живота и свободата на лицето не били застрашени във връзка с чл.15, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС. Иракски К. е приет за „трета сигурна страна“ по смисъла на пар.1, т.9 от ДР на ЗУБ, където сирийският гражданин може да се установи, не е бил принуден да напусне и е живял 8 години без риск за живота си и този на семейството му.

Жалбата срещу административния акт е отхвърлена със Решение № 417 от 29.06.2021 г. по адм.д.№ 534/2021 г. на Административен съд Хасково, което съдържа отбелязване за влизането му в сила на 16.11.2021 г.

Кандидатът сезирал ДАБ с втора молба за международна закрила вх.№ КП-2611 от 20.12.2021 г. с твърдения за наличие на нови обстоятелства. Приложил Уведомление от 07.08.2010 г. на Дирекция „Мобилизация“ Север [населено място] на Главно командване на армията и въоръжението сили на Сирийската арабска република, според което е мобилизиран на 01.09.2011 г.

Постановено е Решение № 1X от 11.01.2022 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което последващата молба за закрила вх.№ КП-2611 от 20.12.2021 г. не е допусната до производство за предоставяне на закрила на основание чл.76б, ал.1, т.2, вр. чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ. Липсват данни в изпратената от ответника административна преписка за обжалване на Решение № 1X от 11.01.2022 г.

М. Закуан Н. подал трета молба за закрила вх.№ УП 16067 от 06.04.2021 г., към която приложил нечетлив документ на чужд език. Връчено му е съобщение рег. № УП-16067/07.04.2022 г., че ще бъде преценена допустимостта на молбата му съгласно чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ, за което в 7-дневен срок от получаване на съобщението следва да представи писмени доказателства.

Постановено е обжалваното в настоящето съдебно производство Решение № Б-В от 21.04.2022 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата молба вх.№ УП 16067 от 06.04.2021 г. Отказът е мотивиран с липсата на нови обстоятелства от съществено значение за личното положение или държавата на произход на молителя. Относно приложения към молбата документ е посочено, че е нечетлив, поради което «истинското му съдържание се характеризира с ниска степен на доказуемост». В края на документа се разпознавала датата 22.08.2020 г., поради което той не можел да се определи като ново обстоятелство. В допълнение е прието, че мотивите на кандидата за напускане на Иракски К. подробно са разгледани в предходните производства, приети са за неоснователни и са преклудирани. Иракски К. се явявал трета, сигурна страна за молителя, който при всяко следващо производство добавял нови твърдения, защо не може да се върне там, а процедурата по последващи молби не била средство, с помощта на което чужденецът, търсец закрила, да поправи собствените си грешки и небрежност при попълване на преписката с факти и обстоятелства.

В заключение, административният орган е приел, че кандидатът не представя нови обстоятелства от съществено значение за личното си положение или страната на

произход, а изложената от него бежанска история е приета за недостоверна и необосноваваща международна закрила при предходните производства, поради което е преклудирана, вкл. със съдебен контрол на две съдебни инстанции.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 28.04.2022 г., а жалбата срещу него е подадена на 04.05.2022 г. - в преклузивния срок по чл.84, ал.2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Оспореното решение за недопускане на последващата молба е издадено на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ от компетентен административен орган съгласно Заповед № РД-05-271 от 13.04.2022 г. на председателя на ДАБ за определяне на Р. С. К. за интервюиращ орган, в установената форма, но при неправилно приложение на закона, обосноваващо неговата незаконосъобразност.

Молбата на М. Закуан Н. от 06.04.2022 г. отговаря на определението за последваща молба по пар.1, т.6 от ДР на ЗУБ, доколкото предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ по общия ред е приключило с акт по чл.75, ал.1 ЗУБ, потвърден с влязло в сила съдебно решение, а решението по първата последваща молба не е обжалвано (според мотивите на оспореното Решение № Б-В от 21.04.2022 г.

За тези случаи нормите на чл.76а и сл. ЗУБ уреждат т.нар. производство по предварително разглеждане на молбите за закрила – преценка на тяхната допустимост съгласно чл.13, ал.2 ЗУБ. Последната разпоредба урежда случаите, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. В оспореното решение неправилно е цитирана нормата на чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ в редакцията ѝ от ДВ бр. 101 от 2015 г. Втората алинея на чл.13 ЗУБ е изменена в ДВ, бр. 89 от 2020 г., поради което коректното основание, съответстващо на фактическото такова, е по чл.13, ал.2 ЗУБ. Тук е мястото да се отбележи, че административният орган не е приложил основанията за недопустимост по чл.33, пар.2, б. “в” от Директива 2013/32/ЕС, независимо от наличието на мотиви в акта, че за молителя И. е трета сигурна държава.

Посоченото от органа фактическо основание за недопустимост кореспондира с основанията по чл.33, пар.2, б. “г” от Директива 2013/32/ЕС - молбата е последваща, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

В идентичен смисъл е чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС - с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Разглеждането на молбата в съответствие с разпоредбите на глава II на Директивата (при спазване на основните принципи и гаранции, вкл. провеждане на лично интервю)

продължава, ако в предварителното разглеждане по параграф 2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС (чл.40, пар.3 от Директива 2013/32/ЕС).

Прави впечатление упоритото нежелание на администрацията на ДАБ да възприеме правилно тълкуване на националното и съюзно законодателство относно използваните термини „нови“, „новопоявили се“, „новопредставени“. Те не са нови за българската юридическа наука и за съдебната практика, която е безпротиворечива по приложението им, напр. във връзка с основанията за отмяна по чл.303, ал.1, т.1 ГПК или чл.239, т.1 АПК - когато се открият нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които при решаването му не са могли да бъдат известни на страната или с които страната не е могла да се снабди своевременно.

Съдът приема, че за нови обстоятелства по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ следва да се приемат, не само тези, които са възникнали след приключване на предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които не са били изложени в него с уточнението да са от съществено значение за личното положение на чужденеца или страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор относно наличието на материалноправните предпоставки по чл.8 или чл.9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. В тази връзка нови факти и обстоятелства следва да се тълкуват като новооткрити факти, т.е. самото откриването на съответния факт или елемент следва да е станало след влизане в сила на предходното решение, респ. тогава те не са преклудирани при предходното разглеждане на молбата за закрила. Такова ново обстоятелство представлява и откриването на нови документи в подкрепа на твърденията на кандидата, какъвто е процесният случай.

Именно в изложението смисъл е и тълкуването на разпоредбата на чл.40, пар.2 в т.36-44 от Решение на СЕС от 9 септември 2021 г. по дело С-18/20: Тези разпоредби ясно уточняват, че последваща молба може да се основава, както на нови елементи или факти, които са възникнали след приемането на решение по предходната молба, така и на нови елементи или факти, които са били представени за първи път от кандидата. Елемент или факт трябва да се счита за нов по смисъла на член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32, когато решението по предходната молба е било прието, без този елемент или този факт да са били доведени до знанието на органа, отговорен за определянето на статута на кандидата. Тази разпоредба не прави никакво разграничение в зависимост от това дали елементите или фактите, изтъкнати в подкрепа на последваща молба, са възникнали преди или след приемането на това (предходно – бел.моя) решение. От това следва, че ако държавите членки не се възползват от възможността, която посоченият член 40, параграф 4 им предоставя, разглеждането на молбата продължава, като същата се счита за допустима, макар в подкрепа на последващата молба кандидатът да е представил само елементите или фактите, които е можел да представи при разглеждането на предходната молба и които по необходимост са съществували още преди окончателното приключване на предходната процедура. Преценката по въпроса дали последваща молба се основава на нови елементи или факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна

закрила по силата на Директива 2011/95, би трябвало да се ограничи до проверка дали в подкрепа на тази молба съществуват елементи или факти, които не са били разгледани при приемането на решението по предишната молба и на които това решение, във връзка с което е налице сила на пресъдено нещо, не се основава.

Съдът приема, че процесният случай напълно се припокрива с фактическата обстановка по дело С-18/20. Кандидатът е представил факт, който не е разгледан в производството по предходните молби за закрила. Понятието „нови елементи или факти“, които „са се появили или са били представени от кандидата“ по смисъла на тази разпоредба, включва елементите или фактите, настъпили след окончателното приключване на процедурата по предходната молба за международна закрила, както и елементите или фактите, които са съществували още преди приключването на процедурата, но не са били изтъкнати от кандидата. За тези случаи, разпоредбата на член 40, параграф 3 от посочената директива се ограничава до изискването разглеждането по същество на последващите допустими молби да продължи в съответствие с глава II от същата директива, която предвижда основните принципи и гаранции, които държавите членки трябва да спазват в установените от тях процедурни рамки.

Съобразно тълкуването, дадено в т.68 от цитираното решение на СЕС по дело С-18/20, съдът намира за преодоляна незаконосъобразната практика на административния орган, която допуска възможност молбата за закрила да бъде приета за недопустима поради „липса на дължима грижа за обосноваването ѝ“. Според него, член 40, параграф 4 от Директива 2013/32 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка, която не е приела конкретни актове за транспониране на тази разпоредба, да откаже въз основа на общите национални административнопроцесуални норми да разгледа по същество последваща молба, когато новите елементи или факти, изтъкнати в подкрепа на тази молба, са *съществували в хода на процедурата по предходната молба и не са били представени в рамките на тази процедура по вина на кандидата.*

Бързината на производството по чл.76а-76в ЗУБ, скрепена с презумпцията по чл.76а, ал.3 ЗУБ, не е основание за административния орган да не разгледа приложените към последващата молба писмени доказателства на чужд език или нечетливи, още повече, че същите са съществен белег на това производство съгласно чл. 76б, ал.1 ЗУБ. В конкретния случай, административният орган е признал, че не може да се запознае със съдържанието на приложения към последващата молба документ и неправилно е приел, че поради това той е с „ниска степен на доказуемост“, каквото понятие не съществува в процесуалните закони. По силата на чл.40, ал.3 АПК административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството. В идентичен смисъл е и съдебната преценка на доказателствената сила на документа съгласно чл.178, ал.2 ГПК, вр. чл.144 АПК. Документите се ползват с доказателствената сила, посочена в чл.179 и чл.180 ГПК съобразно разграничението им на официални и частни.

Неоснователни са възраженията на ответника срещу доказателствената стойност на новопредставения документ с аргументи от наличието на противоречия в бежанската история на кандидата. Не е изключена възможността молителят да е сключил брак през 2014 г., т.е. когато вече е в И., но за сирийска гражданка, която през 2020 г. да се е върнала при роднините му в С.. Тези противоречия не са изяснени от

интервюиращия орган при провеждане на единственото интервю с чужденеца, поради което не следва да се тълкуват в негова вреда.

Задължителна, както за административната, така и за съдебната фаза на производството, е разпоредбата на чл.14, ал.3 ГПК, според която документи, представени на чужд език, трябва да бъдат придружени с точен превод на български, а ако съответният орган не може сам да провери верността на превода, той назначава преводач за сметка на заинтересованото лице.

Неоснователно е становището на ответника, че на чужденеца е връчено съобщение с указания за представяне на документа в четлив вид, доколкото това не се установява от съдържанието на съобщение рег. № УП-16067/07.04.2022 г., съставено на бланка-образец по чл.12, ал.2 от Вътрешни правила, т.е. относимо към всеки случай на последваща молба, без указания за нечетливост на приложеното доказателство. Вярно е, че няма пречка и в производството по чл.76а-76в ЗУБ да се прецени доказателствената сила на новопредставено писмено доказателство, но с оглед спецификите на производството за международна закрила съществена е ролята на личното интервю, в което молителят може да поясни как се е снабдил с документа. Пред съда М. Закуан Н. поддържа, че се е снабдил с документа по WhatsApp, изпратен му от негов братовчед от И..

Преводачът, назначен от съда да преведе документа, пояснява, че не е необичайно документи, издадени от К., да бъдат на английски и арабски език едновременно, а процесният е триезичен, тъй като има и част на кюрдски език, което също не е необичайно, доколкото в И. арабският и кюрдския са национални езици. Документът бил електронен и съдържал QR код. На преводача е предоставен на снимка – цветно копие или снимка на оригинала, но е преведено копие. Документът е с дата 22.08.2020 г., съдържа герб на Регионалното правителство на К., Главна дирекция „Секретариат“, Дирекция „Визи“, отдел „Визи“, баркод 2202109154030116 и крайно решение за депортиране на сирийския гражданин М. Закуан Н., роден в Х., на 22.07.1992 г., в рамките на три месеца поради нелегално влизане и липса на предоставено разрешително за пребиваване.

Съдът приема, че е представено писмено доказателство по смисъла на чл.76б, ал.1 ЗУБ, което удостоверява нови елементи и факти от бежанската история на кандидата в посочения по-горе смисъл, а именно такива, които *не са били разгледани при приемане на решение по предишните молби за закрила*. Същевременно, документът има съществено значение, както за личното положение на молителя, така и относно наличието на трета сигурна страна за него. Независимо, че това обстоятелство (дали Иракски К. е трета сигурна страна) е обсъдено в производството по първата молба за закрила, то новопредставеното писмено доказателство удостоверява ново обстоятелство, пряко относимо към определението по пар.1, т.9, б.“д“ от ДР на ЗУБ и чл.38, пар.1, б.“г“ и пар.2 от Директива 2013/32/ЕС, респ. към отказа за предоставяне на международна закрила, на който се основава, както първото решение на заместник-председателя на ДАБ, така и обжалваното решение. Следва да се съобрази, че предходните решения не са по чл.33, пар.2, б.“в“ от Директива 2013/32/ЕС или по чл.13, ал.1, т.14 ЗУБ с гаранциите по чл.13, ал.4 ЗУБ, съответстващи на чл.38, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС с гаранцията по чл.38, пар.4 от Директива 2013/32/ЕС, респ. чл.13, ал.5 ЗУБ. Т.е. не се касае за предходни решения за недопустима или явно неоснователна молба за закрила поради наличие на трета сигурна страна, в които последното обстоятелство да е основен предмет на обсъждане и контрол за

законосъобразност. А новонаведеният факт касае основно релевантно за бежанската история на кандидата обстоятелство по наличие на трета сигурна държава за него.

По изложените съображения съдът приема, че доказаният в случая новонаведен факт от кандидата, относим, както към личното му положение, така и към третата сигурна държава, следва да бъде разгледан в общо производство в съответствие с глава II от Директива 2011/95/ЕС. Процесната последваща молба е подкрепена с изискуемите писмени доказателства по смисъла на чл.76б, ал.1 ЗУБ, които са новооткрити от чужденеца независимо, че касаят събития, които са се осъществили преди приключване на предходно производство за закрила. Новонаведените обстоятелства (дали Иракски К. отговаря на определението по пар.1, т.9, б.„д“ от ДР на ЗУБ и наличието на връзка по смисъла на чл.38, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС) не са били обсъдени, както в предходното административно решение, така и в потвърждаващите го съдебни актове, поради което административният орган неправилно приема, че същите са преклудирани единствено поради датата на издаване на новопредставения документ 22.08.2020 г.

В новопредставената от ответника справка вх. № МД-291/31.05.2022 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно актуалната обстановка в Иракски К. (към 31.05.2022 г.) липсва подробна информация относно реалната възможност за депортиране на сирийския гражданин, т.е. за евентуално изпълнение на мярката по новопредставения документ. В нея се съдържа общата информация и от предишни справки, че „Иракските власти като цяло си сътрудничат с В., М. и други хуманитарни организации при предоставяне на закрила и помощ на бежанци, завръщащи се бежанци, търсещи убежище лица и други заинтересовани лица, но правителството не разполага с ефективни системи за подпомагане на всички тези хора, до голяма степен поради липса на капацитет“. С оглед липсата на данни за статута на кандидата в Иракски К., т.е. дали е бил търсещо убежище лице или нелегално пребиваващ, тези факти също следва да се изяснят в общо производство, с процедурните гаранции на които може да се провери и автентичността и истинността на новопредставения документ. За целите на настоящето производство твърденията на процесуалния представител на ответника, че след като молителят е бил нелегално пребиваващ цели 8 години, то мярката е следвало да бъде наложена много по-рано, са голословни и не съответстват на установените данни в предходното производство, че именно от м.август 2020 г. в Иракски К. силите за сигурност са започнали мащабна кампания на арести в градовете А. и Д., където именно е пребивавал молителят.

Съдът приема, че всички изложени обстоятелства следва да бъдат обект на изследване в общо производство, респ., че не е налице основанието по чл.76б, ал.1, т.2, вр. чл.13, ал.2 ЗУБ.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 АПК е дължима отмяна на обжалваното решение и връщане на преписката за ново произнасяне по молбата за закрила рег. № УП-16067 от 06.04.2021 г. при изпълнение на указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Така мотивиран, Административен съд София град, I-во отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. Закуан Н., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], С., с адрес [населено място], [улица], СДВНЧ-Б., Решение № Б-В от

21.04.2022 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № УП 16067 от 06.04.2022 г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на административния орган за ново произнасяне по молба за закрила рег. № УП 16067 от 06.04.2022 г.при изпълнение на указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.85, ал.3 ЗУБ.

СЪДИЯ: